ALEXANDRU CANTACUZINO
OPERE
Colecţia „Omul Nou”.
1969

Conferinţă ţinută în faţa studenţilor la Congresul General Studenţesc la Târgu Mureş în aprilie 1936.

ROMÂNISMUL NOSTRU

Domnilor studenţi.

Neamurile, cred eu, nu sunt rezultatul unor jocuri întâmplătoare ale hazardului, nici creaţia inteligenţei sau a unor patimi oarbe ale oamenilor.

O naţie nu este înfăptuirea unei oportunităţi vremelnice, a unor închipuiri sau a unui capriciu al naturii.

Înainte ca Iulius Cezar să fi plecat la drum spre a-şi însuşi faimă şi bogăţie dincolo de Alpi, cu gândul să înstăpânească pacea în Galia la graniţele de Nord Vest ale Imperiului Roman, să mărească gloria şi dominaţia Romei şi pe urmă să primească – înveşmântat în togă de purpură şi cu fruntea încununată de laurionorurile triumfului de-a lungul căii Via Scara, prin Forum, până la templul lui Jupiter Capitolinus; înainte de a se ivi aceste evenimente istorice, în înţelepciunea Celui de Sus, erau deja hărăzite naşterea şi destinul Franţei.

Înainte ca legiunile romane conduse de împăratul Traian să fi trecut Dunărea, înainte ca regele Decebal să-şi fi dat moartea în amarul de a fi pierdut libertatea neamului neînvins al Dacilor, Dumnezeu torsese deja firul Vieţii sortită Naţiei româneşti, care, de la leagănul ei imperial roman, trece prin nesfârşite încălcări ale năvălitorilor şi asupritorilor din atâtea noroade străine şi duce, prin învierea legionară, la rodnicia semeaţă a românismului de mâine.

După cum conceptul de arbore şi menirea specifică stejarului au preexistat seminţei de ghindă, tot aşa, credem noi, că în rânduiala Dumnezeirii există o imagine a ursitei noastre de Neam românesc.

Vom creşte şi ne vom dezvolta în limitele şi potrivit

acestei imagini dinadins zămislită de Dumnezeu pentru noi, vom purta flori şi vom da fructe româneşti şi rău va fi de ne vom încumeta să fim altceva, decât înfăptuirile vii ale unui gând dumnezeiesc.

Bineînţeles că această creştere poate fi strâmbată, deviată, această înmugurire poate fi viciată pe pământ, roadele pot fi chircite şi otrăvite prin fapta noastră.

Dar aceasta nu înseamnă, că nu există în viziunea Celui de Sus modelul divin al Neamului român crescând, înverzind şi purtând minunate roade româneşti.

Dacă acesta e adevărul, cum îndrăznesc atunci internaţionaliştii şi comuniştii să scrie şi să vorbească de un neam european, despre o patrie universală, despre o limbă „esperanto”, etc., şi să opună concepţia minţii lor, învăţămintelor istoriei şi hotărârilor cereşti?

Da, fraternitate, bună înţelegere, bună învoire, omenie şi generozitate umană cât mai mult, însă nu stârpirea raselor, nici nimicirea credinţelor şi moravurilor naţionale, nici dărâmarea legilor de creştere şi de creaţie proprie fiecărei naţiuni.

Dacă lui Dumnezeu nu-i plac naţionalităţile, dacă Dumnezeu nu are dragoste şi milă pentru ele şi nu le-a luat sub binecuvântata Sa oblăduire, dacă nu ar fi conceput lumea sub aspectul unor specii naţionale, fiecare cu destinul său separat;

Dacă Dumnezeu nu ar fi hotărât pe pământ fiecărei naţiuni sălaşul ei potrivit, cum de nu s-a topit Naţia românească sub invaziile atâtor năvălitori: Goţi, Gepizi, Huni, Avari, Unguri, Poloni, Ruşi, Turci, Greci, Tătari şi Evrei?

Vedeţi dumneavoastră, pământul acesta pe care trăim a fost năvălit, de multe ori, de felurite noroade.

Dar numai odată, la cucerirea romană, Dumnezeu a sorocit timpul obârşiei noastre prin întruchiparea elementelor romano-thracice, iar din momentul acela s-au perindat încă 16 veacuri de cotropiri şi stăpâniri străine; niciun neam nu s-a mai putut naşte pe aceste plaiuri şi

nimic, nicio influenţă, nicio vijelie, nu a mai putut desface ceea ce a fost zămislit dintr-un ordin care nu greşeşte.

Acesta e adevărul, deşi apologeţii ştiinţei vă vor oferi sute de alte explicaţii nesatisfăcătoare.

Oricâte imitaţii şi moravuri străine au fost impuse Neamului nostru, oricât amestec de viaţă, de credinţă, de sânge, de limbă, de interes cu străinii, ne-a fost sortit în trecutul nostru zbuciumat, românul nu s-a identificat cu elementele alogene şi a rămas separat cu natura sa predestinată şi cu ursita sa diferită.

Mai cu seamă la ţară, eul romano-thracic s-a păstrat aproape neîntinat.

Influenţele străine au rămas semne la suprafaţă, cususuri şi năravuri care se pot lecui, n-au atins încă adâncimea sufletului fraged şi limpede al românismului.

Cultura, obiceiurile, ingredientele civilizaţiei străine, au fost maimuţării la modă ce pot fi uşor lepădate.

Imaginaţi un metal, care nu intră în aliaj, în amalgan cu altele, care, în foc şi în temperatura cea mai dogoritoare, nu se contopeşte cu alte corpuri şi îşi păstrează particularităţile sale, propria sa valenţă şi densitate.

Acest metal are în ordinea scopurilor dumnezeieşti, întrebuinţarea şi menirea sa rezervată.

Miracolul persistenţei elementului românesc este învăţământul cel mai peremptoriu de naţionalism.

Nu e răspuns mai usturător dat comuniştilor şi internaţionaliştilor, decât dăinuirea elementului românesc, prin opreliştea şi durerosul vârtej al istoriei.

Elementul românesc în lume a dăinuit fiindcă a rămas naţional, legat de datinile strămoşilor noştri şi următor legilor tainice ale firii româneşti.

Dar dacă Pronia Cerească a lăsat Neamului nostru un destin de împlinit, o slujbă în care trebuie să servim spre desăvârşirea însăşi a fiinţei noastre româneşti, aceasta nu înseamnă că purtarea noastră nu mai contează, deoarece este hotărâtă de fatalitate şi că ne este răpită libertatea de

a săvârşi fapte potrivnice destinului nostru şi de a nu-l înţelege.

Doar libertatea de a face rău dă adevărata sa valoare străduinţei noastre zbuciumate de a înţelege menirea neamului nostru.

Dumnezeu a dăruit neamurilor numai posibilitatea de a vieţui, nu şi dreptul. (*Observaţie a domnului profesor Nae Ionescu*).

Dreptul de a trăi trebuie meritat prin vrednicia noastră.

Să privim şi să pricepem deci legile creşterii Naţiunii româneşti.

X

Dacă concepem astfel menirea Neamului nostru, care urmează a se confunda cu imaginea divină despre rosturile româneşti, este lezne de răspuns la întrebarea:

Cum se va îndruma tineretul român?

Tineretul român va descoperi în zarea sa trei ţeluri:

1. destinul românesc;
2. măreţia Naţiei;
3. Înnobilarea Neamului.

Între aceste ţeluri trebuie păstrată ierarhia pe care o indicăm, deoarece înainte de împodobirea şi mulţumirea Naţiei noastre prezentă în viaţă, primează împlinirea sensului etern al Neamului românesc, primează să nu ne abatem câtuşi de puţin de la rânduiala dumnezeiască dată nouă pentru desăvârşirea celor veşnice.

Ne vom gândi întâi la destinul românesc: ce avem de înfăptuit în această lume, noi, Românii? Pentru ce scop a dat viaţă Dumnezeu unui Neam românesc? Cum putem noi să servim destinul nostru?

Ne vom întreba apoi: cum putem ajunge la întâietate printre atâtea alte noroade?; cum putem adăuga putere, ordine, sănătate, frumuseţe, strălucire, bogăţie, etc., colectivităţii noastre naţionale şi statului român?

În fine, vom cugeta la înnobilarea Neamului nostru: prin ce calităţi, prin ce merite şi distincţii excepţionale s-ar

putea purifica generaţia noastră şi obţine mândria unui plus de demnitate?

Să fie deci bine lămurit: nu ne vom gândi numai la interesele noastre actuale de generaţie nouă şi revoluţionară şi nu ne vom preocupa numai de foloasele şi gloria colectivităţii noastre naţionale actuale, trebuie să ne gândim la legile desfăşurării existenţei româneşti, la destinul veşniciei noastre.

Astfel fiind ţelurile, voi arăta schematic ce ni se cere spre a lucra la înfăptuirea lor.

Ni se cere să purtăm în suflet un mănunchi de trei făclii împreunate, strâns îngemănate, necontenit aprinse, care să mistuie orice altă poftă lăuntrică.

Anume:

1. spiritul creştin.
2. spiritul naţionalist.
3. spiritul eroic revoluţionar.

Acestea, compuse, laolaltă, fac un tot spiritual indisolubil, anume spiritul legionar pe care-l disecăm aci numai momentan, spre a uşura lămuririle noastre.

Subliniez de pe acuma că simţirea şi gândirea noastră legionară se deosebesc fundamental de teoria naţional socialistă şi de cea fascistă, prin spiritul nostru creştin şi prin spiritul nostru naţionalist; ne apropiem numai prin spiritul eroic revoluţionar. (Evident nu este cazul să învederăm în acest raport diferenţele dintre naţional-socialismul german şi fascism).

X

Despre spiritul nostru creştin.

Vor zice unii: Nu sunteţi dumneavoastră primii creştini, nici mai grozavi ca alţii. S-au perindat de aproape 2000 de ani atâtea generaţii de vrednici şi credincioşi creştini.

Nu este o calitate specifică a dumneavoastră, tineretul român; şi căderi în greşeala fariseilor, lăudându-vă astfel.

Răspundem: Creştinismul ne este specific nouă

deoarece, însămânţat în teren legionar, dă roade specifice.

Aceleaşi învăţături de două ori milenare, acelaşi rit strămoşesc, inspiră în sufletul nostru legionar o trăire nouă şi în adevăr superioară.

Cultivăm deci această sămânţă creştină sădită pe brazda sufletească legionară, iar prin educaţie şi deprindere, înlesnim creşterea acestui minunat spic creştin şi veghem asupra roadelor spiritului creştin, produse din seva legionară.

Şi căutăm să însemnăm legile de germinare, de creştere sănătoasă şi de înflorire optimă ale spiritualităţii creştine, în noua formaţie sufletească legionară a făpturii româneşti.

Aici vreau să vă dau un sfat:

Feriţi-vă bine de o eroare şi de o confuzie răspândită.

Sunt unii care sunt ispitiţi să încerce comparaţii pripite între mişcarea revoluţionară a tineretului român şi ideologia hitleristă sau musolinianã.

Vă fac atenţi că mistica noastră a răsărit din ţărâna românească, simultan şi chiar anterior mişcării fasciste sau naţional-socialiste germană.

Multe deosebiri ne despart de aceste mişcări străine.

Primordiala caracteristică a spiritualităţii noastre e faptul că ea se înrădăcinează adânc în învăţămintele şi în misticismul creştin. Pregătirea sufletească creştină poate singură să creeze, credem noi, acele legături, acea solidaritate spirituală, o trainică împărtăşire între noi, acel reciproc ajutor moral şi social, sentimentele de fraternitate naţională, care constituie temelia necesară oricărei însănătoşiri intelectuale, morale, economice, administrative şi politice româneşti.

Să fie însă desluşit: prin creştinism, noi înţelegem credinţa noastră ortodoxă revelată.

N-am putea, cum fac naţional-socialiştii germani, să considerăm pe Dumnezeu ca pe un product al împrejurărilor locale, ceva fabricat de om, de geniul rasei sau de sângele aric. Nu credem într-o dumnezeire

particularistă, croită de noi pe măsura speciei româneşti.

N-am putea, cum fac unii profesori universitari de ai noştri, zişi creştini, să concepem pe Dumnezeu ca un fenomen comun şi natural de închipuire a omului sau ca o atractivă idealizare a energiei cosmice.

Dar ce ne mai deosebeşte încă de tineretul celorlalte ţări şi însuşi de tineretul italian sau german, este morala noastră a ispăşirii, este cumplita noastră certitudine că, pe acest pământ, ceea ce nu este clădit cinstit şi drept, clădit pe adevăr, pe probitate şi pe onoare este neapărat sortit să se năruie.

Acest sentiment ne face să credem în fatalitatea biruinţei binelui.

Noi nu putem sufleteşte avea încredere, de exemplu, în supremaţia forţei, a rasei ori a ştiinţei, decât dacă sunt supuse unei legi transcendente morale.

Noi nu credem în singurele avantaje ale progresului material sau ale perfecţionării fizice şi nu vrem să ne închinăm unui stat divinizat şi promovat drept infailibil, sub condiţia să nu păcătuiască contra intereselor sale imediate.

Sentimentul acesta ne conduce să judecăm că altitudinile morale sunt pentru o naţie un avut mai prţios decât bogăţia sa, decât echipamentul său tehnic, decât comoditatea sa materială, forţa sa trecătoare şi chiar prosperitatea sa fizică.

Noi credem în superioritatea legii morale.

Suntem convinşi că mai puternică decât oricare tiranie este cenuşa omenească strigând răzbunare pentru o moarte nedreaptă.

Noi credem în virtutea mântuitoare a mormintelor.

Noi credem pozitiv, că nu ajungi pe culmi decât prin răscumpărarea păcatelor şi urmând o linie de viaţă eroică.

Noi credem că morala unui stat şi a unei naţiuni trebuie să *se supună, să fie subordonată constrângerilor onoarei şi să accepte marginile determinate de respectul ce se datorează demnităţii celorlalte naţiuni*.

Credem că e o singură forţă care, cu timpul, e mai puternică ca toate, este forţa tăcută a lacrimilor ce au curs pe nedrept. *Este forţa oamenilor care ştiu să sufere cu nobleţe şi este forţa cutremurătoare a blestemului lor*.

Pe scurt: tinerii italieni exaltează mai cu seamă tinereţea lor, perpetua renaştere şi primenire a vieţii, bucuria lor de a cuceri, după tradiţia spiritului roman. Strigătul lor este „a noi”, adică: nouă ni se cuvine pământul.

Tinerii germani exaltează rasa lor, disciplina lor, puterea lor de dominaţiune.

Noi, tineretul român, exaltăm mai cu seamă credinţa noastră creştină şi naţională, virtuţile de dreptate, de omenie şi de nobleţe ale sufletului românesc, rănile noastre, restrângerile şi renunţările noastre, ascetismul, strălucirea jertfelor făcute Naţiei noastre, măreţia anonimă a obidei zilnice ce a îndurat-o veacuri de-a rândul acest Neam necăjit de soartă, mărturia izbăvitoare a atâtor vieţi închinate către zorile ce vor veni, ruga mormintelor noastre, care toate împreună ne dau în adevăr dreptul la o existenţă mai bună.

Fiindcă nu se poate, gândim noi, ca însoţiţi de această escortă de sacrificii, să nu ne înălţăm pe culmile morale unde devii învingător, întrucât ai putut să te desfaci de micile lanţuri păcătoase ale materiei.

Elementul moral creştin, *spiritualitatea interioară eroică şi ascetică*, *sunt pietrele fundamentale ale operei legionare*.

Hitlerismul vrea să creeze un tip reprezentativ al rasei sale şi un soldat folositor măririi şi supremaţiei germanismului în lume.

Fascismul vrea să modeleze un om pionier, rezistent şi desăvârşit în aptitudini, pentru realizările imperiale ce şi le propune statul.

Noi sculptăm un tip superior de umanitate după concepţiile creştine şi o filosofie nouă a vieţii, concepută ca un impuls neraţional şi persistent de a ne elibera de

cerinţele materiei, spre a servi pe Dumnezeu şi Naţiunea legionară.

Din acest Român nepăsător, nesăţios de plăceri şi de bucurii, vrem să facem un soldat, un om erou.

Alte neamuri au ajuns la măreţie prin felurite aptitudini, prin înzestrări deosebite şi voinţă dominatoare.

Noi până astăzi meritǎm respect, nu atât prin vitalitatea noastră creatoare, cât prin trecutul nostru de suferinţă, îndurat cu împăcare şi eroism.

Meritǎm acest respect fiindcă spre deosebire de aproape toate celelalte noroade, neamul nostru niciodată în viaţa sa istorică nu a săvârşit o nedreptate.

Fala noastră este că am fost necontenit drepţi, am ştiut să suferim şi să ne plătim existenţa în această lume.

X

Despre spiritul nostru naţionalist.

Îndrumarea noastră trebuie să fie naţionalistă

Dar nu un naţionalism asemănător celui naţional-liberal sau naţional-ţărănist.

Nu e firmă mai curentă şi de care s-a abuzat, cu mai multă neruşinare, decât firma naţionalistă.

Banca de Stat, în alte ţări, se numeşte Banca Franţei sau Banca Angliei, etc.

La noi avem o Bancă Naţională… (cenzurat). Toate oficiile noastre sunt naţionale, toate Casele noastre sunt naţionale, până şi „Dimineaţa”, „Viitorul” şi „Adevărul” sunt organe misionare naţionaliste.

Veţi face deosebirea între naţionalismul apărător de interese materiale şi particulare de clasă şi naţionalismul înţelegător al menirilor româneşti, apărător şi creator al rosturilor româneşti în lume.

Numeroşii noştri naţionalişti: naţional-liberali, naţional-ţărănişti şi alţii, concep naţiunea ca un produs de fabricaţie omenească, cu un capital, un bun juridic şi teritorial.

Pentru noi însă naţiunea e ceva mai mult, e o vietate cu legile ei de creştere dăruite de Dumnezeu.

Naţionalismul nostru nu este numai iubire de ţară, iubire de pământ strămoşesc, el este o împărtăşanie a existenţei veşnice sortită Neamului nostru.

Naţionalismul nostru nu se limitează în a fi un instinct de conservare, el este un robust instinct de viaţă clocotitoare, de erupţie şi de creaţie.

Cugetaţi la marea diferenţă care desparte naţionalismul materialist, economic, acaparator şi speculator, bunăoară britanic, de naţionalismul totalitar spiritualist creştin.

Naţionalismul nostru este naţionalism creştin şi este strâns îmbinat cu creştinismul nostru ortodox.

Deci feriţi-vă, domnilor studenţi, de falsul naţionalism, fals în doctrină, fals prin oamenii care-l susţin.

Ca să fiţi siguri de a nu fi înşelaţi, căutaţi, descoperiţi unde sunt cele mai grele suspine, cele mai multe răni, lacrimile cele mai fierbinţi, încleştări de pumni şi scrâşniri de dinţi, şi veţi şti că aţi dat de adevărata oaste naţională, de oastea creştină românească.

X

Naţionalismul nostru acceptă numai supraomul şi supranaţiunea, alese şi însemnate prin har dumnezeiesc şi numai în funcţii de ispăşire şi de mântuire.

Credem că superioritatea unei naţiuni este dobândită prin desăvârşita împlinire a datoriei sale de neam, astfel cum este înzestrat de Providenţă pentru slujba pământeană ce i s-a încredinţat.

Superioritatea este obţinută prin iubitoare înţelegere faţă de legile cereşti, iar nu prin orgoliul de a le înfrunta.

Naţionalismul nostru nu are ţeluri dictate de sângele nostru, nici ţeluri impuse de puterea de propulsiune nestăvilită a dinamismului nostru.

Şi naţionalismul nostru urmăreşte înalte ţeluri pământene pentru slava neamului românesc, însă numai acele ţeluri dictate românimei de ursita pentru care, născându-se, a împodobit-o Dumnezeu.

Noi cugetăm că succesul nu este o îndreptăţire

suficientă, nicio margine statornică şi nestrămutată pentru a înfrâna pornirile unei naţiuni.

Într-adevăr, Dumnezeu nu-şi îndeplineşte scopurile numai prin cei buni, ci şi prin mijloacele alese de cei răi.

Astfel că succesul favorizează deseori fapte josnice şi oameni decăzuţi.

Dar odată ce au fost atinse scopurile dumnezeirii cei care au urmat cărările greşite, fie ei oameni sau naţiuni, ei totuşi ispăşesc pentru fapta lor rea.

La fel ca oamenii, neamurile pot cădea în păcat contra legilor dumnezeieşti.

Iată ce nu vor să admită fasciştii şi naţional-socialiştii.

Dumnezeu ne-a dat viaţă individuală şi viaţă naţională, ne-a dat multe minunate înzestrări ale naturii, daruri sufleteşti şi trupeşti, etc.

Dar e drept că nu a făcut să fie tocmeală şi tranzacţie asupra acestor bunuri, între oameni şi naţiuni îngrăşate în trândăvie.

Lumea aceasta în care vieţuim nu este o bursă pentru învoieli: eu iau România, tu iei Ungaria; eu mă întind într-o parte, tu într-alta; să fim cu grijă să nu ne ciocnim; te las în pace, dacă nu-mi tulburi somnul.

Dimpotrivă, legea vieţii este luptă pentru întâietate, creştere, fecunditate, creaţie, voinţă şi faptă fără milă.

O naţie trebuie să-şi dovedească vrednicia de a exista şi o dovedeşte răzbind la lumină şi doborând. Strivind uneori în vecinătatea sa tot ce-i opreşte creşterea.

Iată cum, printre cele care stăvilesc desăvârşirea dezvoltării noastre, ne vom opinti firește împotriva colectivităţii naţionale celei mai slabe, împotriva aceleia pe care am avea mai multe posibilităţi să o sfărâmăm; vrednicia noastră nu se poate dovedi decât prin evidenţierea slăbiciunii altei naţiuni.

Acesta este adevărul, însă pe plan animal.

Lăsând astfel descătuşat instinctul vital, lumea devine un tărâm de bătălie, unde pentru biruinţă se ia în

seamă numai vrednicia pământeană, dar nu şi vrednicia cerească.

Omul însă, de la Domnul nostru Iisus Hristos încoace, mai trăieşte şi pe un alt plan, planul ceresc.

E bine să ne reamintim că un prim blestem dumnezeiesc a aruncat pe om din Rai în lumea animală şi în legile sale neiertătoare, *dar să nu uităm legile de iubire date nouă prin mântuirea creştină şi pilda de răscumpărare sfinţită prin chinurile de pe Golgota*.

Spre a judeca purtarea unui om sau a unei naţiuni, trebuie deci luate în considerare atât vrednicia pământeană cât şi vrednicia cerească.

Or, în raporturile dintre naţiuni, la fel ca în raporturile dintre oameni, legea dumnezeiască este *dragostea*.

Ea apără pe cei slabi şi pune expansiunii celor puternici hotar de iubire; ea trebuie să cârmuiască şi să îndrume vrednicia noastră.

Acest adevăr întreg nu-l prea pricep adepţii lui Nietzsche sau naţional-socialiştii germani şi fasciştii.

„Lupul este lup numai fiindcă mănâncă oaia”, da, dar numai în lumea animală. (*Dl prof. Nae Ionescu*).

Dacă ne suim în lumea creştină, lupul e lup numai dacă iubeşte oaia.

Dumnezeu ne-a dat nu numai un ţel, dar încă ne-a poruncit să ajungem într-acolo pe liniile arătate de El.

Noi, legionarii, nu ne recunoaştem dreptul să biruim prin orice mijloace.

Suntem cu credinţă şi fanatism în slujba destinului nostru, însă nu înţelegem pentru aceasta să servim la ordinele oricăror patimi ale firii telurice.

Deci fiinţa spirituală a unei naţiuni începe cu conştiinţa adevăratei sale meniri; această fiinţă spirituală se completează prin vrednicia sa, dar nu se desăvârşeşte decât prin dragoste.

O naţiune îşi urmăreşte rostul ei dusă de instinctul său de viaţă.

Dar acest instinct este încătuşat de scăderile vieţii pământeşti.

Un instinct de viaţă oricât de ascuţit ar fi, are o prevedere limitată în timp, o viziune care nu poate cuprinde toată veşnicia unui neam.

Acest instinct el însuşi trebuie cârmuit.

În gândirea şi în simţirea naţional-socialistă şi fascistă, el este lăsat liber.

La noi, acest instinct este dirijat.

El este călăuzit de Dumnezeu.

X

Despre spiritul nostru eroic revoluţionar.

Prin ce se distinge spiritul eroic revoluţionar:

1. Înlocuieşte motivul interes prin motivul onoare, atât pe plan individual cât şi pe plan naţional.

2. Dispreţuieşte tihna, fericirea individuală, potolirea.

3. Voieşte chinuitor, voieşte cu fanatism mesianic, să elibereze firea din amorf, din banalitate, din amorţire, din întuneric, din sterilitate, din aşezările înguste, şi să fecundeze un rod durabil, propriu şi unic românesc; voieşte împlinirea unui sens românesc şi dreptul la glorie.

4. Caută vijelia.

5. Iubeşte moartea.

Mai sunt şi alte caracteristici; am extras principalele.

Nu îmi este îngăduit, într-un raport sumar, să mă las atras a vă demonstra amplu consecinţele sociale şi educative ale unui stil de viaţă zidit pe asemenea temeiuri.

Fiecare va înţelege lesne şi va aproba că, oricum, aceste temeiuri sunt binefăcătoare pentru purificarea trăirii noastre româneşti.

Un exemplu:

Dacă Ion Brătianu, primul satrap, nu ar fi fost condus de idei raţionaliste, masonice şi materialiste, dacă nu ar fi întrebuinţat la ctitoria structurii organismului românesc principiile ateiste ale marelui arhitect; dacă nu ar fi lăsat urmaşilor săi afurisita succesiune a unor dezonorante şi sugrumătoare boli sufleteşti; dacă în loc să fi creat prin

necinste, lăcomie, prevaricaţiuni, slugărnicie şi amoralitate, clasa stăpânitoare română, burgheză, de astăzi, ar fi spus atunci Ţării româneşti:

— Ce mă preocupă pe mine, în primul rând, este nemurirea Naţiei mele.

Vreau ca forţele de creaţie ale vieţii româneşti să fie bine turnate în tiparul pregătit nouă de prevederile divine.

Mai întâi mă interesează potenţialul de onoare al Neamului meu.

Mă interesează, nu ridicarea de fortăreţe bancare şi economice liberale, ci crearea unor cetăţi sufleteşti în lumea românească: bastioane de neînvins, de aspră şi severă sobrietate şi de intoleranţă absolută faţă de orice ar fi tentaţie, într-o viaţă moleşită, o existenţă de rând.

Un neam nu îşi dobândeşte nemurirea, asigurându-şi prin orice mijloace îmbogăţirea clasei sale conducătoare.

Vreau să educ tineretul ţării mele ca o aristocraţie, în dispreţul banului şi în gustul privilegiilor sufleteşti.

Măiestria marelui arhitect este insuficientă pentru construirea sufletului românesc.

Vă propovăduiesc dragostea de moarte, spre a vă dezvolta gustul veşniciei.

Suntem un neam tânăr, să fim mândri şi voioşi de tinereţea noastră.

Nu tindeţi către adăpost.

Socotind, numărând şi urmărind numai profitul unei clase care mâine va pieri, veţi schilodi viitorul acestui Neam.

Sufletul unui neam, ca să cântărească în istorie, trebuie să pună în cumpănă altceva decât câteva precupeţiri reuşite şi un total de norocoase şi dubioase afaceri.

Calea noastră românească dacă duce peste valuri ameninţătoare înspre zori de glorie fără amurg, nu vă speriaţi de furtună şi de naufragiu, staţi în bătaia vânturilor, nu vă îngrijoraţi de siguranţa dumneavoastră şi de avutul dumneavoastră, nu fugiţi să vă adăpostiţi în

porturi, mânaţi corabia drept înainte, stăpânitori peste dezlănţuirea patimilor naturii, şi îndураţi zâmbitor primejdiile, dispreţuitori de viaţă strâmtă.

Închipuiţi-vă cum ar fi astăzi societatea românească după asemenea directive.

Aceste directive, izvorâte din spirit eroic revoluţionar, nu sunt numai oportunităţi ale vremurilor noastre, ci se înnoadă cu tradiţia întreruptă a vieţii Geto-Thracice care înflorea pe acest ogor acum 25 de veacuri.

Istoria românilor ne dovedeşte că existenţa noastră nu a fost o pomană, nicio lesnicioasă căpătuire.

Existenţa noastră noi ne-am plătit-o.

De acum încolo, ne rămâne să fim vrednici de patrimoniul de suferinţă agonisit.

Generaţia noastră va da probe că cel mai prielnic climat pentru înmugurirea eului romano-thracic, este climatul eroismului.

Iar spiritul nostru eroic revoluţionar cată să taie şi să vindece racilele liberale şi să verse vitejie, dărnicie şi noblețe, peste atâtea insuficienţe sufleteşti.

În lupta pentru dăinuirea vieţii sale pe pământ, omul are de ales între două feluri de strategii.

Noi preconizăm izbirea în creştet, tactica bătăliei deschise, cu plăcerile şi riscurile ce le aduc generozitatea şi avântul vieţii, aruncate făţiş în vâltoarea luptei.

Respingem tactica ocolirii, a vicleniei, a şmecheriei, făcute pentru înconjurarea obstacolului şi atacul pieziş; acesta e stilul de viaţă moale care ajunge la foloase pe drumurile joase fără suişuri, urcuşuri şi asperităţi, strategie nimerită pentru omul care îşi face loc trădând, înşelând, cumpărând, însă nu biruind.

Fiecare fel de luptă cere o specie anumită de oameni.

Conducătorii noştri, de aproape 300 de ani încoace, caută să ne înveţe să întrebuinţăm de preferinţă tactica ocolirii şi a vicleniei.

A venit timpul s-o schimbăm.

X

Să rezumăm:

Deci, domnilor studenţi, spiritul creştin ne-a dăruit demnitatea de om, spiritul naţionalist ne-a dăruit demnitatea de român, spiritul eroic revoluţionar ne dă demnitatea de legionar.

Şi spiritul naţionalist şi spiritul revoluţionar ne înnobilează „deoarece la primul rang de nobleţe dobândit de creştinism prin înălţarea omului pe treapta de fiinţă iubită, crescută de Dumnezeu şi în legătură cu El, noi am mai adăugat încă două titluiri de falâ: demnitatea de român şi demnitatea de legionar.

Am înnobilat deci conştiinţa noastră de Neam român, deoarece această conştiinţă este cu atât mai vrednică de respect cu cât simţul demnităţii de om şi de neam este mai ridicat.

Camarazi, anotimpul rodirii româneşti este însemnat în calendarul veşniciei pe care îl poartă cu sine Dumnezeu.

Acest anotimp, cred eu, se apropie.

Deseori, cu sufletul căsnit, m-am întrebat ce calitate, ce virtuţi, ce farmec, ce savoare unică, ce mireasmă nouă, ce miorodenii deosebite şi nemaiînchipuite va avea, va trebui să aibă, acest fruct românesc.

Vă îndemn să vă puneţi şi dumneavoastră, cât mai des, o asemenea întrebare.

Însă, ca să nu fiţi paralizaţi de sterilitate şi pecetluiţi de impotenţă sufletească, vă zic, camarazi, nu alergaţi pe aleile care duc uşor la treptele satisfacţiilor deşarte.

Vă pot da acest sfat, deoarece am dat şi acest exemplu.

Nu veţi fi creatori români dacă nu aţi trecut prin şcoala suferinţei.

Aceasta este calea trasă pentru noi de degetul lui Dumnezeu, este calea sortită în Istorie şi făpturii româneşti şi Naţiei noastre, este calea deschisă de strămoşii noştri, este calea aleasă şi încercată de Căpitan.

Aceasta este calea creaţiei rezervată omului român.

E calea ce v-o vestesc.